

— Там никой няма да те държи на сила, — продължи все така кротко и любезно владетелят. — Когато поискаш, веднага ще си се върнеш тук. Ще пътуваш с моята кола, ще ти дам най-опитните колари и най-смелите водачи. Ще те придружи цяла армия, и тази армия ти ще я командваш. От моите прислужници ще си избереш които си искаш.

— Не искам.

— Какво не искаш?

— Не искам да дойда.

Орфей въртеше малката дървена свирка в ръцете си и гледаше упорито насреща, точно над леглото на владетеля. Да остави своя роден край, да остави Орлов камък, откъдето най-добре се вижда малката къщурка с покрив от сиви плочи, да не вижда Дика, не, за нищо няма да се съгласи Орфей.

Владетелят се отпусна, намръщи се леко и се завъртя настрана. Всички сановници, управители, съветници и прислужници изтръпнаха. Владетелят може всеки миг да избухне, и тогава горко му на това глупаво, дебелоглаво момче, горко им и на всички тях, дето са се събрали тук и с нищо не могат да помогнат.

— Но ако поискам всеки ден да идваш да ми посвирваш, ще се съгласиш ли? — извърна се пак владетелят към Орфея и го загледа изпитателно.

— Тук ли? — оживи се Орфей.

— Тук.

— Тук мога да идвам.

— Е, видиш ли? — усмихна му се владетелят. — Ще се спогодим, ще се разберем с тебе. А сега си иди. И утре ела пак тука. Ще дойдеш ли? Но ще доведеш и баща си. Искам да го видя, да се сприятелим и с него.